by v čase svojho útoku bol vedel o tom, že obžalovaný A. má pri sebe nôž a že aspoň chovanie jeho bolo také, že z neho bolo zbadateľné, že sa chystá k takému útoku a že pri útoku proti poškodenému noža použije.

Mylne preto vrchný súd uznal, že ide o spolupachateľstvo podľa § 70 tr. z. a mylne uznal obžalovaného B. vinným aj za činnosť obžalovaného A. V dôsledku toho vyhovel Najvyšší súd v tomto smere zmätočnej sťažnosti obžalovaného B., pokračoval podľa ustanovenia § 33, odst. 1 por. nov., z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, č. 1 b) tr. p. zrušil rozsudok vrchného súdu a kvalifikoval trestný čin tohoto obžalovaného len ako prečin podľa § 4, odst. 2 zák. čl. XL:1914.

Čís. 6300.

Advokátsky osnovník nemôže byť obhájcom pred porotným súdom; ak cez to v takom prípade obžalovaného obhajoval, je rozsudok porotného súdu i s porotným hlavným pojednávaním zmätočný podľa § 384, čís. 6 tr. p.

(Rozh. zo dňa 6. decembra 1938, Zm III 461/38.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A., obžalovanému zo zločinu lúpeže, vyhovel zmätočnej sťažnosti obžalovaného uplatnenej na základe § 384, čís. 6 tr. p., z tohoto dôvodu zmätočnosti zrušil podľa § 34, odst. 1 por. nov. rozsudok porotného súdu v celom rozsahu i s porotným hlavným pojednávaním, nariadil konanie nového hlavného pojednávania a tým poveril krajský ako porotný súd v B.

Z d ô v o d o v:

Formálny dôvod zmätočnosti podľa § 384, čís. 6 tr. p. uplatňuje obžalovaný námietkou, že pokračovanie je zmätočné, lebo pri hlavnom pojednávaní pred porotným súdom obhajoval ho z úradu mu ustanovený obhájca dr. N., ktorý nie je advokátom, ale advokátskym osnovníkom.

Zmätočnej sťažnosti nemožno odopreť oprávnenie.

Proti obžalovanému bola podaná obžaloba pre zločin lúpeže podľa § 344 tr. z., na ktorý je podľa § 348, sadzba 1 tr. z. stanovený trest káznicou od päť do desať rokov, pre ktorý čin bol obžalovaný obžalobným senátom aj pod obžalobu daný.

Hlavné pojednávanie sa konalo podľa § 16 tr. p. a § 15, čís. 13 zák. čl. XXXIV:1897 pred krajským súdom v B., ako súdom p o r o t n ý m. Ak je obžaloba vznesená pre zločin, na ktorý ustanovuje zákon ťažší trest, než je päťročný trest na slobode, je treba podľa § 56, čís. 1 tr. p. k hlavnému pojednávaniu ustanoviť obhájcu. Podľa §§ 55 a 58 tr. p.

môže byť za obhájcu zvolený alebo z úradu ustanovený advokát, ktorý je zapísaný v sozname advokátov, alebo u advokátskej komory pojatý do menoslovu obhájcov. Z toho plynie, že nemôže byť ustanovený ako obhájca advokátsky osnovník, ktorým sa ostatne pred porotou podľa § 6, odst. 2 zák. č. 40/1922 Sb. z. a n. advokát ani nemôže dať zastupovať.

Podľa zápisnice o porotnom hlavnom pojednávaní bol obžalovanému z úradu ustanovený ako obhájca Dr. N., ktorý pri porotnom hlavnom pojednávaní aj účinkoval jedine ako obhájca z úradu vymenovaný. Dr. N. však podľa zprávy krajského súdu nie je advokátom, ale advokátskym osnovníkom a u advokátskej komory nie je zavedený ani ako advokát, ani ako advokátsky osnovník. Vzhľadom na hore uvedené bolo tedy v tomto prípade, v ktorom je obhajoba povinná, konané porotné hlavné pojednávanie v neprítomnosti podľa zákonných predpisov oprávneného obhájcu, prítomnosť ktorého prehlasuje zákon za nezbytnú. Tým bol spôsobený formálny zmätok podľa § 384, čís. 6 tr. p.

Vyhovel preto Najvyšší súd zmätočnej sťažnosti obžalovaného na tomto základe uplatnenej a pokračujúc podľa § 34, odst. 1 por. nov. a § 404, odst. 1 tr. p. zrušil rozsudok porotného súdu v celom rozsahu i s porotným hlavným pojednávaním a nariadil konanie nového hlavného pojednávania.

Čís. 6301.

Opominutí povinného dozoru je trestné podle § 376 tr. z. jen, vzešla-li z něho smrt nebo těžké tělesné poškození osoby dohledu svěřené; vzešlo-li z něho jen lehké uškození na těle, nelze je ani podpůrně podřaditi ustanovení § 431 tr. z.

(Rozh. ze dne 12. prosince 1938, Zm I 889/38.)

Nejvyšší soud uznal jako soud zrušovací po ústním líčení o zmateční stížnosti generálního prokurátora k zachování zákona do rozsudku okresního soudu ve V. z 9. června 1938, č. j. T 229/38-5, takto právem:

Rozsudkem okresního soudu ve V. ze dne 9. června 1938, č. j. T 229/38-5, jímž byla obžalovaná A. uznána vinnou přestupkem podle § 376 tr. z., byl porušen zákon v ustanovení §§ 376, 431 tr. z.; rozsudek ten se v celém rozsahu zrušuje a uznává se právem: A. zprošťuje se podle § 259, čís. 2 tr. ř. obžaloby vznesené na ni pro přestupek podle § 376 tr. zák., jehož se prý dopustila tím, že dne 6. května 1938 ve V., majíc dohled z povinnosti přirozené nad nezletilým svým dítkem Marií, které nebylo s to, aby se před nebezpečenstvím opatřilo a uchránilo, u plnění této své povinnosti byla nepečlivá tak, že dítě utrpělo lehké poškození na těle.